

potemnela a do pastvín hneď za záhradou udel blesk. Ich dom bol jedným z niekoľkých obydlí roztrúsených po úbočiach okolo dediny. Ben si obyčajne želal, aby žili v údolí blízko obchodov ako Tom a Sam, ale dnes bol veľmi rád, že býva na kopci – určite je to jedno z posledných miest, ktoré voda zaplaví. Lúky vpravo sa nachádzali dokonca ešte vyššie než dom, no tesne za ich záhradou bola trávnatá stráň, ktorá sa zvažovala k nižšie položeným pastvinám.

Stráň začínala pripomínať vodopád. Skoro nemohli uveriť, že ešte pred niekoľkými týždňami tam na slniečku robili kotúle. Keď oblohu preťal ďalší blesk, zdalo sa, že dub na pahorku na konci pastviny poskočil smerom k nim, osvetlený v búrke ako výjav z hororu.

„Páni! To je neskutočné,“ vydýchla Katy. „Pozri, ako vysoko je už hladina,“ dodala

a ukázala von. Koryto rieky sa nachádzalo niekoľko pastvín od nich, ale aj tak videli, aká je rozvodnená. Zvyčajne pripomínala skôr potôčik, no dnes to bola v každom prípade rieka, navyše nesmierne dravá, s modročiernymi víriacimi prúdmi.

„Asi by sme sa s tým mali poponáhľať!“ vyhrkla Katy.

Spoločne sa rozbehli dole, aby pomohli mamičke vysťahovať z obývacej izby všetok nábytok, vázy a obrazy zabalili do bublinkovej fólie a koberce vyniesli hore. Keď skončili, rozhliadli sa po prázdnej miestnosti. Drevená podlaha bola holá a zaprášená a na stene zostali tmavšie miesta po obrazoch, ktoré tam ešte pred chvíľou viseli.

„Keď tu nič nie je, izba vyzerá oveľa väčšia,“ poznamenal Ben. „Mali by sme ju nechať takto. Mohol by som sem presťahovať svoju autodráhu.“